
PRVÁ KAPITOLA

Koncom zimy v sedemnástom roku môjho života mama usúdila, že trpím depresiami. Zrejme preto, lebo som prakticky nevychádzala z domu, trávila veľa času v posteli, dokola si čítala tú istú knihu, jedla zriedka a dosť podstatnú časť voľného času venovala premýšľaniu o smrti.

Prečítajte si akýkoľvek leták alebo webovku o rakovine, a všade sa dozviete, že depresie sú vedľajším príznakom ochorenia. V skutočnosti však depresie nie sú vedľajším príznakom rakoviny, ale vedľajším príznakom zomierania. (Aj rakovina je vedľajším príznakom zomierania. Ako takmer všetko, veď čo si budeme navrávať). Lenže mama si myslela, že by som sa mala liečiť, tak ma vzala za mojím obvodákom Jimom, ktorý bez zaváhania potvrdil jej dohady, že som až po uši v ochromujúcej a totálne klinickej depresii, a preto by som mala začať užívať ďalšie lieky a raz týždenne chodiť na stretnutia podpornej skupiny.

Jej premenlivé zloženie tvorili účastníci v rozličných štádiách nádorovej nepohody. Prečo bolo premenlivé? Vedľajší príznak zomierania.

Podporná skupina bola, pravdaže, hotové depresívne peklo. Stretávali sme sa každú stredu v suteréne kamenného kostola episkopálnej cirkvi s krížovým pôdorysom. Sedeli sme v kru-

hu v strede toho kríža, rovno na mieste, kde by sa stretali drevené klady, tam, kde by Ježiš mal srdce.

Uvedomila som si to preto, lebo Patrick, vedúci podpornej skupiny, ktorý ako jediný v miestnosti mal vyše osemnásť, rozprával o Ježišovom srdci na každom poondiatom stretnutí, táral o tom, ako my, mladí bojovníci s rakovinou, sedíme priamo uprostred posvätného Ježišovho srdca a blablabla.

V Ježišovom srdci to prebiehalo vždy rovnako. Nás šesť, sedem či desať vošlo dnu po svojich alebo na kolieskovom kresle, hneď sme sa vrhli na nevelký výber sušienok a malinoviek, potom sme si posadali do Kruhu dôvery a vari po tisíci raz sme si vypočuli Patrickov zúfalo depresívny životný príbeh. Ako mu našli rakovinu na vajciach a všetci si mysleli, že zomrie, ale on nezomrel, a tak tu teraz sedí s nami v suteréne kostola stotridsiateho siedmeho najkrajšieho mesta v Amerike, že teraz už je dospelý, rozvedený, závislý od počítačových hier a takmer bez jediného priateľa. Živí sa tým, že zneužíva svoju rakovinovú minulosť, pomaly sa prepracúva k vysokoškolskému titulu, hoci si ním nijako nezmení vyhliadky na lepšie zamestnanie, a rovnako ako my ostatní čaká, kedy mu prinesie úľavu Damoklov meč, ktorému len o chl p unikol pred rokmi, keď mu rakovina vzala obe gule a nechala mu to, čo môže len najzhoievavejší idealista nazvať životom.

A MOŽNO SA ŠŤASTENA USMEJE AJ NA VÁS!

Potom sme sa predstavovali: Meno. Vek. Diagnóza. A ešte, ako sa dnes máme. Volám sa Hazel, povedala som, keď prišiel rad na mňa. Mám šesťnásť. Najprv som mala rakovinu štítnej žľazy, ale potom mi v plnej paráde napochodovala aj do pľúc a tam sa utáborila. Inak sa mám fajn.

Keď sme sa dostali na koniec kruhu, Patrick sa nás zakaždým spýtal, či sa nechceme o niečo podeliť. Vtedy vypukol hotový ohňostroj solidárnosti, jeden cez druhého rozprávali o bojoch, bitkách, vífazstvách, zmenšovaní nádoru a testoch.

Aby som Patrickovi nekrivdila, dovolil nám rozprávať aj o zomieraní. Ibaže väčšina nezomierala. Dožijú sa dospelosti tak ako Patrick.

(Vnášalo to do našich stretnutí ducha súťaživosti, každý chcel zvíťaziť nielen nad rakovinou, ale aj nad ostatnými v miestnosti. Viem, že to bude znieť zvláštne, ale pochopte, keď vám povedia, že máte, čo ja viem, dvadsaťpercentnú nádej, že prežijete nasledujúcich päť rokov, hneď začnete rátať a uvedomíte si, že ste jeden z piatich... A tak sa rozhliadnete a pomyslíte si, čo by si pomyslel každý zdravý človek: štyroch z týchto cintľaviek prežijem.)

Jediným svetlým bodom na celej podpornej skupine bol Isaac, vychudnutý chalan s pretiahnutou tvárou a plavou ofinou prehodenou cez oko.

Išlo práve o to oko. Objavili mu nejakú neveriteľne vzácnu rakovinu očí. Keď bol malý, jedno mu vyoperovali, a teraz nosil okuliare s takými hrubými sklami, že za nimi obe oči (ozajstné aj sklené) vyzerali abnormálne veľké, akoby ani nemal hlavu, iba jednu ozajstnú a jednu umelú očnú guľu. Z toho, čo som pochopila, keď sa Isaac naveľa zdôveril skupine, v dôsledku opätovného výskytu rakoviny sa už aj zdravé oko dostalo do ohrozenia života.

S Isaacom sme sa dorozumievali takmer výhradne vzdychmi. Vždy, keď niekto začal o protirakovinovej diéte alebo šnupaní rozomletých žraločích plutiev alebo niečom podobnom, pozrel na mňa a sotva počuteľne si vzdychol. Odpovedala som nebadateľným pokrútením hlavy a výdychom.

Na stretnutiach podpornej skupiny sa mi teda nepáčilo od úplného začiatku a po niekoľkých týždňoch sa mi otváral nožík vo vrecku, len čo som o nich začula. V stredu, keď som sa zoznámila s Augustom Watersom, som sa stavala na zadné, ako sa len dalo, len aby som tam nemusela ísť. Sedeli sme s mamou na gauči a sledovali sme tretiu časť dvanásťhodinového

maratónu minulej série súťaže *Amerika hľadá topmodelku*, ktorú, uznávam, som už videla, ale čo tam po tom.

Ja: „Odmietam chodiť do podpornej skupiny.“

Mama: „Nezáujem o činnosti je jedným z príznakov depresie.“

Ja: „Prosím ťa, nechaj ma pozeráť sa na *Topmodelku*. Aj to je činnosť.“

Mama: „Televízia je nečinnosť.“

Ja: „Och, mama, prosím ťa.“

Mama: „Hazel, si dospievajúce dievča. Už nie si malé decko. Musíš si nájsť priateľov, chodiť von a žiť si po svojom.“

„Ak chceš, aby som žila ako dospievajúce dievča, neposielaj ma do podpornej skupiny. Zožeň mi falošný občiansky, aby som mohla chodiť na koncerty, piť vodku a brať trávu.“

Mama: „Keď už, tak tráva sa neberie.“

Ja: „Vidíš, presne také veci by som vedela, keby som mala falošný občiansky.“

Mama: „Ideš na stretnutie podpornej skupiny.“

Ja: „Grrrrrrrrrr.“

Mama: „Hazel, zaslúžiš si žiť.“

Ďalej som sa už nehádala, hoci som nevedela, ako mi účasť v podpornej skupine pomôže žiť. Napokon som si aspoň vymodlikala možnosť nakrútiť si zvyšných pol druhu hodiny AHT, o ktoré prídem.

Chodila som na stretnutia podpornej skupiny z toho istého dôvodu, pre ktorý som kedysi dovolila sestričkám v treťom semestri, aby ma trávili chemikáliami s nevysloviteľnými názvami. Chcela som rodičom urobiť radosť. Iba jedno je totiž väčšie svinstvo ako mať šesťnásť a trápiť sa s rakovinou, a to je mať šesťnásťročného dieťa, čo sa trápi s rakovinou.

Mama zaparkovala na kruhovej príjazdovej ceste za kostolom presne o 16:56. Tvárila som sa, že mám veľa roboty s kyslíkovou fľašou, aby som získala zopár sekúnd navyše.

„Mám ti s tým pomôcť?“

„Nie, netreba,“ odvetila som. Zelená valcovitá fľaša vážila iba niečo vyše dvoch kíľ, a okrem toho som ju so sebou všade ťahala na oceľovom vozíku. Každú minútu do mňa napumpovala dva litre kyslíka cez hadičku, ktorá sa mi rozdvajovala za krkom a ponad uši viedla do nosa. Celý ten aparát som musela nosiť, lebo mi pľúca nefungovali, ako mali.

„Lúbim ťa,“ rozlúčila sa so mnou, keď som vystúpila.

„Aj ja teba, mami. Tak o šiestej.“

„Nájdi si priateľov!“ zakričala na mňa cez stiahnuté okienko, kým som prišla ku kostolu.

Nechcela som ísť výťahom, používajú ho iba tí účastníci podpornej skupiny, čo odratávajú posledné dni, a preto som radšej šla po schodoch. Vzala som si sušienku, naliala malinovku do papierového pohára a obrátila sa na päte.

Pozeral na mňa akýsi chalan.

Určite som ho tam ešte nikdy nevidela. Bol vysoký a svalnatý, plastová stolička zo základnej školy pod ním vyzerala menšia ako pod ostatnými. Mal krátke a rovné gaštanové vlasy. Bol asi v mojom veku, možno o čosi starší, sedel len tak na pol zadku na kraji stoličky so zanovito zlým držaním tela a s jednou rukou napoly zastrčenou vo vrecku tmavých džínsov.

Odvrátila som zrak, lebo som si náhle uvedomila všetky svoje nedostatky. Mala som na sebe staré, kedysi obtiahnuté, dnes však nepravidelne odstávajúce džínsy a žlté tričko s názvom kapely, ktorá sa mi už nepáčila. A potom tie vlasy – pážací strih, ktorý som sa ani neunúvala česať. Okrem toho mi od liekov opuchli líca, vyzerala som ako svišť, ako inak normálne vyvinuté dievča, no s melónom namiesto hlavy. Nevraviac, pravdaže, o mojom dýchacom aparáte. Keď som sa však naňho úchytkom pozrela, všimla som si, že zo mňa nespúšťa zrak.

Pochopila som, čomu sa vraví očný kontakt.

Vošla som do kruhu a sadla si vedľa Isaaca, dve stoličky od toho chlapca. Neprestával na mňa hľadieť.

Poviem vám to na rovinu: bol svetový. Keď na vás zíza chalan, čo nie je svetový, je to prinajmenšom trápne, v horšom prípade aj nepríjemné. Ale svetový chalan...

Vytiahla som telefón a stisla gombík, aby som videla čas. Bolo 16:59. Kruh sa zaplnil smoliarmi od dvanásť do osemnásť rokov a Patrick začal odriekavať zmierovaciu modlitbu. *Bože, daj mi silu, aby som sa zmieril s vecami, ktoré nemôžem zmeniť, odvahu zmeniť to, čo sa zmeniť dá, a múdrosť, aby som rozlíšil jedno od druhého.* Chlapec na mňa vytrvalo hľadel. Zdalo sa mi, že sa začínam červenat.

Napokon som usúdila, že najlepšie bude opätovať mu pohľad. Chlapci predsa nemajú monopol na zízanie. A tak, kým Patrick po tisíci raz rapotal, aké je to žiť bez vajec atď., my dvaja sme sa podujali na súboj v zízaní. Po chvíli sa chlapec usmial a konečne svoje modré oči zameral inam. Keď mu znova ušiel pohľad na mňa, víťazoslávne som zdvihla obočie.

Pokrčil plecami. Patrick dohovoril a prišiel rad na nás. „Nechceš ísť dnes prvý, Isaac? Viem, že prechádzaš ťažkým obdobím.“

„Veru,“ odvetil Isaac. „Volám sa Isaac. Mám sedemnášť. A zdá sa, že ma o niekoľko týždňov čaká operácia, po ktorej oslepnem. Nie že by som sa sťažoval, alebo niečo také, viem, že mnohí ste na tom horšie, ale áno, slepota je dosť nahovno. Pomáha mi priateľka. A priatelia ako Augustus.“ Posunkom hlavy ukázal na chlapca a vytiahol ho z anonymity. „Takže hej,“ pokračoval Isaac. Hľadel si na ruky zložené ako indiánsky stan. „Nedá sa s tým nič robiť.“

„Sme s tebou, Isaac,“ povzbudil ho Patrick. „No tak, deká, sme s ním, pravda?“ A všetci sme monotónne zopakovali: „Sme s tebou, Isaac.“

Ďalší na rade bol Michael. Mal dvanásť. A leukémiu. Mal ju

od narodenia. A cíti sa fajn. (Alebo to aspoň tvrdil. Na stretnutie prišiel výťahom).

Šestnásťročná Lida bola dosť pekná, aby sa stala predmetom záujmu svetového chalana. Chodila sem pravidelne, už pomerne dávno prekonala rakovinu slepého čreva. Ani som nevedela, že existuje aj taká. Tak ako skoro vždy, keď som prišla na stretnutie, aj teraz povedala, že sa cíti silná, čo sa mi z pohľadu človeka, ktorého v nose štekli kyslíkové hadičky, zdalo trochu vystatovačné.

Nasledovali ďalší piati, kým konečne prišiel rad naňho. Trochu sa usmial. Rozprával nízkym, zastretým a bohovsky sexi hlasom. „Volám sa Augustus Waters,“ predstavil sa. „Mám sedemnášť. Pred pol druhu rokom sa o mňa obtrel osteosarkóm, ale dnes som tu iba kvôli Isaacovi.“

„A ako sa cítiš?“ spýtal sa ho Patrick.

„Fantasticky.“ Augustovi Watersovi šklblo kútikom. „Veziem sa na horskej dráhe, ktorá ide iba nahor, drahý môj.“

Keď prišiel rad na mňa, povedala som: „Volám sa Hazel. Mám šestnásť. Rakovina štítnej žľazy s metkami v pľúcach. A je mi fajn.“

Hodina plynula v zvyčajnom tempe. Rozprávalo sa o bojevaní, vyhratých bitkách vo vopred stratených vojnách, o neutíchajúcej nádeji, dobrých a horších členoch rodiny a nechápajúcich priateľoch. Uronilo sa zopár slz, zazneli slová útechy. My dvaja s Augustom sme neutrúsili ani slovo, kým Patrick nepovedal: „Augustus, nechceš sa s nami podeliť o svoje obavy?“

„O svoje obavy?“

„Áno.“

„Bojím sa zabudnutia,“ odvetil bez chvíľky zaváhania. „Bojím sa ho tak, ako sa vraj slepí boja tmy.“

„Brzdi, kamoš,“ napomenul ho Isaac s náznakom úsmevu na perách.

„Dotklo sa ťa to?“ spýtal sa Augustus. „Oči mám, ale k citom iných som občas slepý.“

Isaac sa smial, Patrick však varovne vztýčil ukazovák. „Augustus, prosím ťa. Vráťme sa k tebe a tvojim problémom. Vrať sa, že sa bojíš zabudnutia.“

„Áno,“ odpovedal Augustus.

Patrick akoby nevedel, čo na to povedať. „Teda, ehm, chcel by sa k tomu niekto vyjadriť?“

Tri roky som nevkročila do ozajstnej školy. Rodičia mi boli najlepšimi priateľmi. Za tretieho najlepšieho priateľa som pokladala spisovateľa, ktorý netuší, že žijem. Bola som dosť hanblivá, nepatrila som k tým, čo dvíhajú ruky. Napriek tomu som sa tentoraz odhodlala prehovoriť. Nesmelo som zdvihla ruku a Patrick s neskrývaným nadšením v tvári hneď skríkol: „Hazel!“ Zrejme sa nazdával, že začínam vyliezať z ulity. Že sa stávam súčasťou skupiny.

Pozrela som na Augusta Watersa, opätoval mi pohľad. Mal veľmi svetlé, takmer priehľadné modré oči. „Raz príde čas,“ povedala som, „keď už budeme všetci mŕtvi. Všetci. Nastane čas, keď už na svete neostane nijaký človek, ktorý by si pamätal, že sme existovali, či nebudaj niečo vykonali. Nik si nebude pamätať Aristotela ani Kleopatru, a teba už vôbec nie. Všetko, čo sme kedy urobili, postavili, napísali, mysleli si alebo objavili, upadne do zabudnutia a toto všetko,“ gestom ruky som do svojho výpočtu zahrnula celé svoje okolie, „sa bude zdať úplne zbytočné. Možno sa to stane čoskoro, možno si ešte počkáme milión rokov, ale aj keby sme prežili výbuch slnka, nebudeme tu večne. Vesmír existoval prv, než si organizmy začali uvedomovať samy seba, a bude tu aj potom. Preto ak ťa trápí, že raz na všetkých z nás zabudnú, radím ti, vykašli sa na to. Boh vie, že to robíme všetci.“

Naučil ma to môj tretí, už spomínaný priateľ Peter Van Houten, utiahnutý autor *Kráľovskej trýzne*, mojej osobnej Biblie. Pe-

ter Van Houten bol jediný človek, akého som kedy poznala, ktorý po á chápe, čo znamená zomierať, a po bé ešte nezomrel.

Keď som dohovorila, zavládlo ticho, a ja som sledovala, ako sa Augustovi rozŕahujú kútiky úst do úsmevu. Neusmieval sa len tak na pol úst, ako iní chalani, keď sa usilujú zapôsobiť, ale pekne, úprimne, takmer sa mu úsmev nevošiel na tvár. „Bohajeho,“ hlesol popod nos. „Ty nie si úplne obyčajná baba.“

Až do konca stretnutia sme už neprehovorili ani slovo. Napokon sme sa museli všetci pochytať za ruky a Patrick spustil ďalšiu modlitbu. „Pane Ježišu Kriste, zišli sme sa v tvojom srdci, a to doslova a do písmeňa, ako rakovinoví pacienti. Ty a len ty nás poznáš, ako my seba samých. Veď nás životom k svetlu v časoch našej ťažkej skúšky. Modlíme sa za Isaacove oči, za Michaelovu a Jamieho krv, za Augustove kosti, za Hazeline pľúca, za Jamesovo hrdlo. Modlíme sa, aby si nás uzdravil a dal nám pocítiť svoju lásku a pokoj, ktoré sú mimo nášho chápania. A spomíname na tých, ktorých sme poznali a mali radi, ale už si ich povolal k sebe. Spomíname na Máriu a Kada a Josepha a Haley a Abigail a Angelinu a Taylora a Gabriela a...“

Výpočet mien bol dlhý. Na svete je veľa mŕtvych ľudí. Kým Patrick monotónne čítal mená z papiera, lebo taký dlhý zoznam sa ťažko pamätal, pokúšala som sa modliť so zatvorenými očami, ale nevdojak som si namiesto toho predstavovala deň, keď bude čítať aj moje meno a potom ďalšie, až kým neostane nikto, kto by ho ešte počúval.

Len čo Patrick skončil, spoločne sme zopakovali hlúpu mantru: Dnešok si užijem, ako ešte nikdy. A bolo po stretnutí. Augustus Waters sa zdvihol zo stoličky a podišiel ku mne. Aj tým svojím hojdavým krokom akoby sa usmieval. Týčil sa nadou ako hora, ale nepristúpil celkom ku mne, aby som mu videla do očí a nemusela zakláňať hlavu. „Ako sa voláš?“ spýtal sa ma.“

„Hazel.“

„Nie, celým menom.“

„Hmm, Hazel Grace Lancasterová.“

Chcel čosi dodať, no vtedy sa pri nás zjavil Isaac. „Moment,“ zadržal ma zdvihnutým prstom a obrátil sa k Isaacovi. „Bolo to ešte horšie, ako si mi to opisoval.“

„Vravel som ti, že je to príšerné.“

„Prečo sem chodíš?“

„Neviem. Svojím spôsobom mi to pomáha.“

Augustus sa naklonil bližšie k nemu a myslel si, že ich nepočujem. „Chodí sem pravidelne?“ Nezachytila som, čo mu na to Isaac odpovedal, ale Augustus odvetil: „Mi hovor.“ Položil Isaacovi ruky na plecía, potom od neho odstúpil. „Povedz Hazel o klinike.“

Isaac sa oprel o stôl s občerstvením a uprel na mňa veľké zdravé oko. „Dobre. Šiel som dnes ráno na kliniku a povedal som lekárovi, že by som radšej ohluchol ako oslepol. A on na to: „To sa nedá.“ A ja hovorím: „Jasné, chápem, že sa to nedá, len vravím, že by som radšej ohluchol ako oslepol, keby som si mohol vybrať, ale viem, že nemôžem.“ A on na to: „Ak vás to poteší, tak o sluch neprídete.“ A ja že: „Ďakujem za vysvetlenie. Je fajn vedieť, že neohluchnem z rakoviny oka. A som nesmierne šťastný, že ma bude operovať taký lúmen ako vy.“

„Tuším sa vyzná,“ povedala som. „Asi si aj ja obstarám rakovinu oka, len aby som ho spoznala.“

„Budem ti držať palce. Ale už by som mal ísť. Čaká ma Monica. Musím sa na ňu pozerať čo najviac, kým ešte môžem.“

„Zajtra si dáme Protipovstaleckú?“ spýtal sa Augustus.

„Rozhodne.“ Isaac sa obrátil a vybehol hore schodmi, bral ich po dvoch.

Augustus Waters sa obrátil ku mne. „Doslova a do písma,“ prihovoril sa mi.

„Prosím?“ spýtala som sa.

„Sme doslova a do písma v Ježišovom srdci,“ dodal.

„Myslel som si, že sme v suteréne kostola, ale nie, sme doslova a do písmeňa v Ježišovom srdci.“

„Niekto by to mal Ježišovi povedať,“ odvetila som. „Vieš, aby sa mu niečo nestalo, to nie je len tak mať v srdci decká s rakovinou.“

„Aj by som mu to povedal,“ pokračoval Augustus, „ale doslova a do písmeňa som uviazol v jeho srdci a neviem, či by ma počul.“ Zasmiala som sa. Iba na mňa mlčky hľadel a krútil hlavou.

„Čo je?“ opýtala som sa ho.

„Nič,“ odvetil.

„Prečo sa na mňa tak pozeráš?“

Augustus sa usmial na pol úst. „Lebo si krásna. Rád sa pozerám na pekných ľudí a už dávnejšie som si predsavzal, že si nebudem odopierať skromné potešenia života.“ Nastala chvíľka trápneho ticha. Prvý sa ho odvážil prerušiť Augustus. „Lebo, ako si veľmi správne poznamenala, aj tak raz všetko zanikne a všetci upadneme do zabudnutia.“

Odfrkla som si, vzdychla, či vydýchla, trochu to znelo ako kašeľ, a namietla som: „Nie som krá...“

„Pripomínaš mi Nataliu Portmanovú pred desiatich rokov. Ako keď hrala vo *V ako Vendeta*.“

„To som ešte nevidela,“ povedala som.

„Vážne?“ spýtal sa. „Taká chutná strapaňa, čo neznáša autority a zaľúbi sa do chalana, hoci vie, že si tým riadne skomplikuje život.“

Flirtoval so mnou každou slabikou. Úprimne povedané, vzrušilo ma to. Dovtedy som netušila, že by ma nejaký muž, teda nejaký skutočný muž vôbec mohol vzrušiť.

Prešlo popri nás mladé dievča. „Ako to ide, Alisa?“ opýtal sa jej. Usmiala sa a zamumlala: „Ahoj, Augustus.“ „Je z memoriálky,“ vysvetlil mi. Memoriálka bola veľká nemocnica s výskumným ústavom. „Ty chodíš do ktorej?“

„Do detskej,“ odvetila som tichšie, ako som chcela. Prikývol. Rozhovor sa navidomoči skončil. „Tak,“ povedala som a posunkom hlavy ukázala na schody vedúce z doslovného Ježišovho srdca. Naklonila som vozík na kolieska a zamierila k nim. Krivkal pri mne. „Uvidíme sa nabudúce?“ utrúsila som.

„Mala by si to vidieť,“ povedal. „V ako Vendeta.“

„Dobre,“ odvetila som. „Nájdem si to.“

„Nie. So mnou. U nás,“ nedal sa. „Hneď teraz.“

Zastala som. „Veď ťa vôbec nepoznám, Augustus Waters. Čo ak vraždíš ľudí sekerou?“

Prikývol. „To je pravda, Hazel Grace.“ Prešiel popri mne s vystretým chrbtom a širokými ramenami v zelenom pletenom tričku s gombíkmi, kráčal rúzne a sebavedome, iba čo sa trochu väčšmi nakláňal na pravú nohu, akiste protézu. Osteosarkóm si z človeka niekedy najprv vezme končatinu len tak na ochutnávku. Ak mu zachutí, tak si ho vezme celého.

Neisto a pomaly som šla za ním, nemala som plúca stavané na chôdzu po schodoch.

Napokon sme však obaja vyšli z Ježišovho srdca na parkovisko. Jarný vzduch bol dokonalý, len trošku studený, ostré podvečerné slnko príjemne bodalo do očí, človek sa cítil ako v nebi.

Mama ešte nedorazila, čo bolo nezvyčajné, lebo inokedy ma vždy čakala v predstihu. Poobzerala som sa a všimla si vysokú pôvabnú brunetku, ktorá pritisla Isaaca o múr kostola a pomerne agresívne ho bozkávala. Boli dosť blízko pri mne, počula som vlhké mľaskanie. Isaac povedal: „Navždy,“ a ona povedala: „Navždy.“

Odrazu ku mne prikvitol Augustus a pošepkal mi: „Sú hotoví mobilní maniaci.“

„Prečo si vravia *navždy*?“ Mľaskanie zosilnelo.

„To je ich slovo. Chcú tým povedať, že sa budú navždy ľúbiť a všetko možné. Podľa môjho triezveho odhadu si za minulý rok poslali slovo *navždy* v esemeskách asi štyrimiliónkrát.“

Prišli ďalšie autá, odviezli si Michaela a Alisu. Ostali sme iba my s Augustom a hľadeli na Isaaca a Monicu, ktorí pokračovali svojím tempom, akoby ich vôbec netrápilo, že sa opierajú o boží stánok. Cez tričko jej položil ruku na prsník a stláčal jej ho. Dľaň mal nehybnú, obchytával jej ho iba prstami. Premýšľala som, či sa jej to páči, lebo to tak nevyzeralo, ale odpustila som Isaacovi, ostávalo mu predsa už iba niekoľko týždňov. Musí zmyslom dožičiť, kým sa ešte dá, kým má chuť a podobne.

„Predstav si poslednú jazdu sanitkou do nemocnice,“ šepala som potichu. „Posledný raz, keď budeš šoférovať auto.“

Augustus sa na mňa nepozrel a povedal: „Nekaz mi to, Hazel Grace. Sledujem mladú lásku v jej nádherne rôznorodej nešikovnosti.“

„Podľa mňa ju to bolí,“ utrúsila som.

„Veru, ťažko povedať, či sa ju pokúša vzrušiť, alebo jej robí prehliadku prsníka.“ Potom Augustus Waters siahol do vrecka a vytiahol tú najneočakávanejšiu vec na svete – cigarety. Otvoril balíček a vložil si jednu do úst.

„To myslíš vážne?“ spýtala som sa ho. „Chceš vyzeráť ako frajer? Panebože, celé si to pokašľal.“

„Čo som pokašľal?“ opýtal sa a obrátil sa ku mne. Nezapálená cigareta mu visela z kútika úst, neusmieval sa.

„To celé, keď nie najškaredší, nie najhlúpejší a celkove vôbec nie najhorší chalan, ktorý ma vyhľadáva pohľadom, všima si nesprávne používanie fráz ako doslova a do písmena, prirovnáva ma k herečkám a pýta sa ma, či nechcem ísť k nemu domov pozerať film. Lenže napokon sa nájde vždy nejaká *hamarcia*, v tvojom prípade: Och, Bože, mám síce sprostú rakovinu, ale aj tak budem dávať nejakej firme prachy, aby som jej mohol mať ešte viac. Panebože. Keby si náhodou nevedel, aké to je nemôcť dýchať, tak ti to poviem. Je to nahovno. Úplne, ale úplne nahovno.“

„Hamarcia?“ spýtal sa s nezapálenou cigaretou v ústach. Stvrkli mu črty tváre. Žiaľ, mal fantasticky rezanú čelusť.

„Zásadný nedostatok,“ odpovedala som a odvrátila som sa od neho. Podišla som k obrubníku, čo najďalej od Augusta Watersa, a vtedy som začula auto na konci ulice. Mama. Čakala na mňa, aby som si mohla nájsť priateľov, alebo čosi také.

Cítila som, ako sa vo mne vzdúva vlna hnevu a sklamania. Nevedela som ten pocit presne pomenovať, vedela som len, že ho je veľa a že by som Augustovi Watersovi najradšej jednu vrazila a vymenila svoje pľúca za jeho, lebo tie nie sú nahovno. Stála som v plátenkách na okraji chodníka so železnou guľou v podobe kyslíkovej fľaše vedľa seba, a keď mama vyrazila ku mne, ktosi ma kmasol za ruku.

Vytrhla som sa, ale obrátila k nemu.

„Ak ich nezapáliš, nezabijú ťa,“ šprihol mi do tváre, kým mama parkovala. „Ešte som si nezapálil ani jednu. Je to metafora, chápeš. Vložíš si jed medzi zuby, ale nedovolíš mu, aby ťa zabil.“

„Metafora, vravíš,“ povedala som pochybovačne. Mama čakala.

„Je to metafora,“ zdublikoval.

„Správaš sa podľa toho, ako to na ľudí zapôsobí v prenese-
nom význame...“

„Presne tak.“ Usmial sa. Opäť tým širokánskym, odzbrojujú-
júcim, skutočným úsmevom. „Verím v metafory ako v máločo,
Hazel Grace.“

Obrátila som sa k autu. Poklopala som na okno. Spustilo sa. „Idem si pozrieť film s Augustom Watersom,“ povedala som. „Prosím ťa, nahraj mi ďalšie pokračovania z maratónu AHT.“